

Sem og Immer

Jeg har en lillebror. Mortimer hedder han, og han er otte år. Han har hvidt hår og blå øjne og et smilehul i den ene kind. Jeg synes, han er det sødeste, der findes. Fordi jeg elsker ham så højt. Indimellem er han selvfølgelig dum, men jeg elsker ham alligevel. Mit eget navn er Samuel. Jeg er 11 år og har mørkt hår. Jeg tror, jeg ser meget almindelig ud.

Mortimer og jeg bor hos tante Tyra. Vi blev hendes plejebørn, fordi vores rigtige forældre døde. Det er længe siden nu. De fik en sygdom af en slags, og pludselig fandtes de ikke mere. Først boede vi nogle år på børnehjemmet, og så en dag stod tante Tyra i døren og så på os med sine blege øjne.

"Nu skal I bo hos mig, drenge," sagde hun.

"Er der pænt hos dig?" spurgte jeg.

"Ja, det kan du tro," sagde hun. Og så gik vi.

Solen var fremme den forårsdag, hvor vi gik gennem byen mod vores nye hjem. Der voksede mælkebøtter i

grøftekanten. Mortimer bøjede sig ned og plukkede en. Han gav den til tante Tyra, og selvom stilken var alt for kort, lo hun og sagde: Tusind tak. Og så tænkte jeg, at hun var rar, og at jeg var glad for, at vi måtte komme og bo hos hende.

Men senere, efter den dag, lo hun ikke mere, og værelset, hun boede i på anden sal ud mod gården, var overhovedet ikke pænt, selvom hun havde sagt det. Det var mørkt og fugtigt, og der var koldt. Mortimer og jeg fik ikke engang en seng at sove i, men bare en madras, som lå klemmt inde bag en bjælke. Og allerede dagen efter sagde tante Tyra, at nu måtte vi lære at arbejde, for hvis sulten skulle holdes fra døren, så måtte alle hjælpe til. Også selvom man var lille.

Tyra forsørgede sig ved at polere nysølv. Det ved du nok ikke, hvad er? Når du hører ordet, tror du nok, at nysølv er noget, der er lidt finere end almindeligt, gammelt sølv. Men det er det ikke. Nysølv er i virkeligheden en slags fidussølv, som man laver i et værksted. Man tager almindeligt metal, og så former man det til, tja, en kaffekande for eksempel. Og når kaffekanden er færdig, sænker man den ned i en giftig opløsning, hvor den bliver forsølvet. Det betyder, at kanden får et tyndt lag af sølv, så den *ser* ægte ud. Men faktisk er den bare en kedelig metalkande i forklædning.

I hvert fald var det sådan, at Tyra var hjemmepolererske for det værksted, der lavede nysølv i byen. Hver morgen gik hun derhen og hentede ting, som var blevet forsølvet og skulle poleres, og hver aften gik hun tilbage med det færdige arbejde. Jo mere hun nåede, jo bedre blev hun selvfølgelig betalt – og det var det, som Mortimer og jeg skulle lære at hjælpe til med.

Tyra satte et askebæger mellem knæene og fortalte, hvordan man skulle gøre. Først tog man stålet, der var meget smalt og havde et lille skaft af træ. Med det gnumbede man vildt på askebægret. Bagefter tog man blodstenen, som også var smal og havde træskaft, og så gnumbede man præcis lige så meget med den, til man opnåede den rette glans. Man skulle være udholdende, for nysølv lod sig ikke polere på et øjeblik.

"Det tager mange timer at blive færdig," sagde Tyra. Så pressede hun askebægeret i hænderne på mig, og Mortimer gav hun en sukkerskål. "Nu skal I være flittige," sagde hun.

"Ja," sagde vi og begyndte at gnumbe.

Og efter den dag sad min bror og jeg med askebægre og sukkerskåle og potter og kaffekander i skødet og gnumbede fra morgen til aften. Vi gnumbede så hænderne gjorde ondt, og så det sved i øjnene i det svage lys. Vi gnumbede,

så neglene knækkede, og så hovederne snurrede af de kraftige dampe fra de midler, vi polerede med. Og årene gik – og lige meget hvor flittige vi var, så spyttede værkstedet bare nye ting ud, som også skulle smage på stålet og blodstenen, så gnutberiet fik ligesom aldrig ende.

Når Mortimer og jeg sad og sled, hørte vi indimellem nogle børn nede i gården. Vi hørte, hvordan de legede og grinede og råbte til hinanden. Mortimer så alvorlig ud, når han lyttede til stemmerne. Som om han lyttede til noget fra en anden verden. En verden fyldt af hemmeligheder og mysterier. Hvis Tyra var nødt til at gå ud – ja, hun skulle måske hente brænde eller på lokum, så løb Mortimer og jeg straks hen til vinduet for at kigge på børnene.

”Vi skal kun kigge et øjeblik,” plejede jeg at sige.

”Ja,” sagde Mortimer og nikkede med sit lille lyse hoved.

Men vi glemte næsten altid tiden, når vi stod der og kiggede – og med et kom Tyra tilbage, og så blev hun vred, så det bragede, fordi vi ikke sad og polerede, hvor vi skulle. Nogle gange blev hun så vred, at hun tog en grim gammel knortet kæp, som stod bag kommoden. Så fik jeg tæsk med kæppen. Tyra sagde, at fordi jeg var størst, var det mit ansvar at sørge for, at vi passede arbejdet. Det gjorde selvfølgelig ondt at få tæsk, men det var godt, syntes jeg,

